



Ізабель
Дбеді

5 зірок для ЛОЛИ



Ізабель Абеді
5 зірок для Лоли

Книга 8

Для зоряних шеф-кухарів літніх
ресторанів:

Софії та Інає, Лейли, Стелли і Пауля,
Міріам і Семюеля.

1.

Я змінюю професії та вивчаю нові слова

Мене звуть Лола Фелозо. Мені одинадцять років і дев'ять місяців. Я живу в Гамбурзі на вулиці Бісмарка, 44, ходжу до п'ятого класу районної школи, і мені ой як треба, щоб ви мене пожаліли. З радістю придумала б для своєї історії цікавіший початок, та вона, на жаль, почалася, коли я занедужала. Ех, коли б у мене були грип або апендицит, чи бодай якийсь епіфізеоліз капітіс феморіс. Ця хвороба була у моєї найкращої подруги, яка торік вивихнула тазостегновий суглоб, і відтак їй довелося якийсь час роз'їжджати в інвалідному візку. Але тепер вона вже чудово ходить, а перед канікулами навіть виграла медаль на змаганнях із легкої атлетики. А мені доводиться проводити безсонні ночі в своєму ліжку, гадаючи, чи видужаю я коли-небудь.

До березневих канікул я сном-духом не знала, що така хвороба, як моя, взагалі існує. Але коли я планувала друге весілля своєї тітки, усе стало ясно: у мене криза особистості.

Якщо ви поцікавитесь, що ж це означає, то опинитесь у тій самій ситуації, що й я під час березневих канікул. Коли я попросила свою тітку пояснити, вона відповіла фразою, яку лише недавно вивчила німецькою: «Weiß Gott» (Бог його знає), – адже всі її думки були про весілля, до якого вона ще мала розлучитися. Та це досить заплутана історія, і я розповім її трохи пізніше.

Довелося мені самій давати собі раду з хворобою. Це забрало у мене добрих дві години, бо в словнику іноземних слів мінімум тринадцять значень на кожне слово. Тому навіть здоровим користувачам словників загрожує важке перевантаження мозку. Але не буду вас мучити і коротенько розкажу, що я там розкопала.

Отже, на кожне слово в назві моєї хвороби у словнику знайшлося тлумачення. Слово «особистість» – identity – прийшло з латинської

мови, означає воно неповторну й унікальну людську істоту. Це б ще нічого, але «криза» – слово родом із Греції, і означає воно надзвичайно небезпечну ситуацію. І коли латинська «особистість» з'єднується з грецькою «кризою», стає так кепсько, що людина взагалі перестає розуміти, хто вона така. У запущених випадках ця хвороба може спричинитися до справжньої трагедії. Нещодавно мама розповідала про чоловіка, який бігав по тротуару в самих підштанках, але зі скальпелем у руці, і кричав, що він правнук Віннету і мусить виконати місію, доручену йому богинею Массака. А насправді він був викладачем географії з Білефельда, та якось про це забув. Може, вони там якраз проходили індіанців із Дикого Заходу, і учні накинулися на нього з кольтами через погані оцінки. Шкода тільки, що мама нічого про це не могла сказати, та й про місію богині теж. Так це й залишилося невідомим, позаяк чоловіка схопила поліція й запроторила до психушки. Скальпель у нього, звісно, відібрали, і лишалося сподіватися, що в поліції йому видали бодай сорочку – адже було це взимку. Зараз, правда, весна, і я сподіваюся, що зі мною нічого подібного не трапиться. На щастя, я страждаю від кризи особистості тільки наполовину – наприклад, удень я точно знаю, хто я. Ось чому я з цього й почала розділ.

Та навіть коли я була цілком здорова, у мене часом з'являлися інші особистості. Наприклад, коли я лежала вночі в ліжку і не могла заснути. Я уявляла, як було б чудово, коли б я була не Лолою Фелозо, а ким-небудь іншим. Коли я ставала у мріях знаменитою поп-зіркою, мені не давали проходу численні шанувальники. Коли я була репортером, то брала інтерв'ю у злочинців у в'язницях. А в ролі шпигунки я викривала методи роботи ресторанних критиків. Список моїх нічних особистостей дуже довгий, але в усіх випадках я була знаменитістю і виплутувалася з найкарколомніших пригод живою і здоровою, а коли прокидалася вранці, знову виявлялася самою собою.

Я й була самою собою, коли почалась уся ця історія. Вночі я лежала в ліжку і міркувала, ким би мені стати. Я з усієї сили

намагалась вигадати собі нову нічну особистість. Бабуся завжди каже, що чим вище вилізеш, тим болючіше впадеш. І навіть найвидатніші люди час від часу набивають ґулі. Тому перед березневими канікулами у мене була досить скромна друга особистість.

Я стала черницею. З чистим серцем, припоручивши себе Божій ласці, я молилася у відлюдному монастирі за мир в усьому світі. Тут мені явився ангел небесний і закликав допомогти людству. Відтак я роздавала їжу нужденним, наворачтала на добру путь ковбоїв, викладачів математики і расистів, шила піжами для душевнохворих, щоб вони не бігали вулицями в самих підштанках. Та одного разу вночі до моєї скромної келії пробрався якийсь тип у каптурі, як виявилося, французький священик, викрав мене і на скейтборді одвіз до Парижа. На цьому моя кар'єра черниці урвалася.

У Парижі я стала танцівницею в нічному клубі, але нове життя, на жаль, теж невдовзі закінчилося. На третю ніч до клубу заглянув бразильський танцюрист самби. Після шоу він поцілував мене просто в губи, за що його на смерть забив мій французький коханець. На четверту ніч я обернулася в копача могил, а на п'яту в мене страх як розболілася голова – отак мене доконали постійні зміни професій.

Коли перед канікулами я розповіла про свої проблеми подрузі, вона зморщила носа і запитала:

– Лоло, можливо, це тому, що ти засмучена стосунками з Алексом? Чи, може, ти таємно захопилася Фабіо?

– Ні-ні, – розгублено відмахнулася я. – По-перше, ми з Алексом не розлучилися по-справжньому. По-друге, з Фабіо ми давним-давно з'ясували стосунки. А по-третє, дай спокій моєму особистому життю, ясно?

Торік я через це ледь не збожеволіла.

Фло тільки зітнула плечима, а я зосталася певна, що мою нічну кризу особистості неможливо вилікувати.

Тим часом ця криза, схоже, перетворилася на справжнісіньку епідемію, тому що, крім моєї власної особистості, вона торкнулася купи інших людей та навіть цілих країн. У неділю вранці дідусь повідомив, що прочитав у газеті про економічну кризу, яка теж буцімто родом із Греції. Вона якось там пов'язана з боргами і призводить до того, що люди починають менше їсти й більше читати. Хоч як би там було, але дідусь і папай раптом занервували через те, що в «Перлині півдня» більше не гуде як у вулику. І бабуса почала боятися, що може втратити роботу в книжковій крамниці. Мамина лікарня була напхот напхана пацієнтами (може, якраз через усілякі кризи), але маму це поки не зачепило. Мам із маленькими дітками охороняє закон, і для того щоб отримувати свої гроші, їм не треба ходити на роботу. Та все ж мама без кінця скаржилася, що й вона переживає кризу, бо мій маленький братик день і ніч вимагає циці.

Тому на березневих канікулах ми лишилися вдома, і мама була така, як кулька, з якої випустили повітря. За винятком грудей. Груди у неї перетворилися на двійко справжніх молочних бомб, які після кожного годування малюка знову наповнювались. Зате мій братик став схожий на борця сумо. У нього з'явилося по три складочки на ногах і руках! Втіху від немовляти в домі відчула й Білосніжка. У березні Леандро навчився хапати мою кицьку за хвоста. Через це у Білосніжки почалася криза на ґрунті немовлят, і вона втекла в садок нашої сусідки Вівіан Балібар.

Я жодної кризи не забула? А, до речі! У кінці березня мама Фло – Пенелопа – отримала букет кризантем. Здається, назва цих квітів пишеться інакше, та це не важливо, тому що Пенелопа засмутилася через лист, який було прикладено до букета. То був лист від її подруги Гудрун, у якої саме зараз була життєва криза і син Енцо. Він відіграє важливу роль у тій кризовій ситуації, з якої починається моя історія. Кризова ситуація – це щось ніби катастрофа, пов'язана з приготуванням їжі, переживаннями, анонімними любовними посланнями і...

Стоп! Усе по черзі!

Моя подруга каже, що коли я розповідатиму й далі в тому ж дусі, у вас теж почнеться криза через те, що ви дізнаєтеся кінець історії ще до того, як вона почнеться.

Загалом, краще я повернуся назад і почну все спочатку – з одного вечора наприкінці березня, коли до кризової ситуації було ще далеко.

2.

Мертві тварини з Китаю, дзвінок із Парижа і гостя в індійському вбранні

Усе почалося в неділю. Був останній день березневих канікул, і ми з Пенелопою зустрічали Фло на вокзалі. Вона поверталася з Дюссельдорфа від свого батька Еріка.

Потім ми поїхали до Джефа. Це Алексів батько, а з минулого листопада – Пенелопин друг. Він запросив нас на вечерю. Я сиділа з Фло на задньому сидінні і від щастя міцно стискала її руку. Зустрівшись, ми кинулись обійматися і аж стрибали з радощів. Як і належить кращим подругам! Але Фло якось швидко знітилася. Рука у неї стала млявою, і вона весь час дивилася у вікно.

– Коли приїде Сол? – поцікавилась я.

Сол – друг Фло. Зазвичай він проводить канікули зі своєю родиною в Кіто, і досі ще не повернувся з Перу.

Фло зітхнула і розповіла про ще одну кризу.

– Вчора Сол мені подзвонив, – пробурмотіла вона. – У Перу була жахлива буря. Загинув увесь урожай кукурудзи, а Сол із родиною застрягли на дядьковій фермі, яку затопила повінь. Схоже, він там ще довго пробуде. Я страшенно за ним скучила.

– О, Фло, – я була прикро вражена. – Мені так шкода.

– Мені теж, – Фло витерла носа. – Тепер я скучатиму одразу за двома людьми.

Я обійняла подругу за плечі, а Пенелопа сумно подивилась на дочку в дзеркало. Те, що другою людиною був її тато, можна було навіть не питати.

Розлучатися з Еріком Фло ставало щораз дедалі важче. Такий самий біль розлуки я відчувала, проводжаючи Алекса. Він приїздив до батька (і до мене!) тільки на канікулах. Із початку січня він був у Парижі у своєї маман, і саме тому я почувалася поганенько, сидячи

поруч Фло за Джефовим довгим обіднім столом, із кришкою з товстого скла. Досі я приходила сюди тільки до Алекса, і без нього мені було дуже незатишно. Тішило тільки те, що на столі стояла сила-силенна мисок, у які Джеф повтикав прапорці з дивними назвами. Він якраз обстежував китайські ресторани Гамбурга, а оскільки в одному з них можна було замовити їжу з доставкою додому, то він замовив одразу половину всього, що було в меню. Щоправда, він уже заніс у свій записник два штрафні очки цьому закладу через те, що замовлення доставляли аж півтори години. Зате були маленькі китайські серветки з квітами, і їжі було досхочу.

– «Гонг вао чжи дінг», – прочитала я і понюхала мисочку з кремового кольору соусом. Він чудово пахнув молодим горіхом.

– Курячі грудки з арахісом, – сказав Джеф.

– На вигляд непогано, – похвалила я.

Фло скривилася.

– А це? – показала вона на мисочку з написом «Шуї чжу ніо лю».

– Яловичина в гострому соусі, – відповів Джеф. – Ти ж любиш гостре, Фло.

Але подруга тільки міцно стулила губи і кинула на Пенелопу крижаний погляд.

– Ти хіба йому не сказала?

Пенелопа зітхнула.

– Що саме? – поцікавилась я.

– Те, що я більше не їм м'яса, – строго відказала подруга.

– Ніякого? – здивувалася я. – Відколи ж це?

– Відтоді як поговорила з татом, – значуще повідомила Фло. – Він відкрив мені очі. Ви взагалі уявляєте, як жахливо страждають тварини через те, що нам подобається набивати їхніми трупами наші шлунки?

Ох! Ясна річ, я знала, що батько Фло пише книжки про тварин. Першу він написав про співаючих китів, а другу – про мандрівних пінгвінів. Тепер Ерік, схоже, взявся до великої рогатої худоби та

свійської птиці, чиї трупи спочивають у соусі в акуратних білих мисочках. Уже й не знаю, чи захочу я тепер їх їсти.

– Це екологічно чисте м'ясо, – спробував Джеф заспокоїти мою подругу. – Ці тварини вмирають абсолютно безболісно.

– Ха! – Фло взялася в боки. – Ти хочеш сказати, що безболісна смерть – це вияв любові до тварин? Заради цієї страви з дурною назвою було вбито нещасну корову. Хочете, розкажу, як усе це відбувається? Мій тато... – знову багатозначно почала вона, але Пенелопа м'яко взяла її за руку.

– Може, відкладемо цю історію, доки закінчимо вечеряти, золотко моє? Тут є й такі речі, які зроблять щасливцем будь-якого неприхильника м'яса. Правда ж, Джефе?

Джеф кивнув і посміхнувся до Фло.

– Спеціально для тебе я замовив «тенгуї». Це...

– Солодке! – підстрибнула я, тому що, з одного боку, мені стало шкода Джефових зусиль, а з другого – від страви й справді йшов солодкуватий дух. Я поклала трохи собі на тарілку. – Одного разу я щось подібне куштувала...

Джеф спохмурнів, але не встиг він нічого сказати, як я вже схопила виделку й поклала перший шматочок до рота. Прожувала. Трішки солодко і трішки кисло, і разом із тим напрочуд смачно.

– Це курка чи корова? – спитала я.

– Ні те, ні інше, – відповів Джеф і з острахом скосив очі на мене.

– «Тенгуї» – це риба в кисло-солодкому соусі.

Пенелопа хихикнула. Фло змахнула з лоба чубок і прикрила долонькою рот. У мене самої сперло дух. Кисло-солодка риба? Я недовірливо жувала й далі.

– Тільки не кажи, що це смачно, – прошепотіла подруга. – Я ж знаю, що ти ненавидиш рибу!

Що тут скажеш? Моя подруга має рацію. Терпіти не можу запаху риби і на дух не перенешу ніяких рибних страв. Але ця риба чудово пахла, та й на смак не була огидною. У мене язик не повернувся сказати хоч щось погане про «тенгуї».

– Смачно, – заявила я і проковтнула другий шматочок. – Скуштуй сама. – Я простягнула виделку Фло: – Ти ж любиш рибу!

Фло, яка сьогодні була одягнена у футболку із зображенням черепа, схрестила руки на грудях.

– Уже ні, – заперечила вона. – Ніколи більше не доторкнуса до того, що має очі. Або душу.

– Ну, тоді, – запропонував Джеф, – я братиму тебе з собою в ролі експерта, коли захочу відвідати вегетаріанський ресторанчик. І я радий, що в сьогоднішньому меню є й «бездушна» їжа.

Він указав на мисочку, вміст якої мав такий вигляд, ніби корова пожувала траву і знов її виплюнула.

– «Кай сон цзі», – повідомив Джеф. – Шпинат із кедровими горішками. Крім того, є ще й млинчики, фаршировані овочами та рисом.

Фло відступилася, і вечеря стала затишнішою. Кожен вибрав те, що йому більше подобалось. Джеф пообіцяв, що, даючи характеристику ресторану, зважить на прохання Фло про більшу кількість китайських вегетаріанських страв, і настрій у моєї подруги помітно поліпшився.

Тихенько грав диск із записами Пенелопи – вона співала бразильських пісень. Джеф сипав компліменти і повадився як справжній джентльмен. Нам із Фло він приготував сливовий коктейль. Вони з Пенелопою пили «шао сіною». Це таке китайське червоне рисове вино. Джеф розповідав кумедні історії про ресторани, і Пенелопа без кінця сміялася.

Я кивала, посміхалася, але все одно мені було якось ніяково. З одного боку, я відвикла від нормальних застільних розмов. Удома, коли ми їли, мій маленький братик вічно репетував, вимагаючи маминої циці. І кінця-краю цьому не було. З другого боку, мене не полишало якесь неприємне почуття. І пов'язане воно було з Алексом.

Я згадала, якою сумною була Фло в машині, коли розповідала про Сола. Але у них все не так вже й погано. Чого не скажеш про нас із Алексом. До того ж усе в Джефовому будинку нагадувало мені про

нього. Більярдний стіл, поряд з яким Алекс мене обіймав. Чорні шкіряні подушки, на яких ми з Алексом потай цілувалися. Двері до Алексової кімнати, де він востаннє поцілував мене минулої зими. І після того поцілунку він став мені не другом, а плутонічним... ой, ні... платонічним другом. Плутон – це планета, а Платон – славнозвісний філософ. Дідусь пояснив, що таку дружбу, коли не цілуються, названо на честь Платона. Шкода, я забула, чому. Може, через те, що філософи так багато часу проводять, поринаючи у свої думки, що їм і цілуватися ніколи. Але у нас з Алексом усе не так. Торік він страшенно приревнував мене до Фабіо, і коли він застукав Фабіо, який цілував мене, у нас вибухнула любовна криза. Ми страх як посварилися, і взимку я вирішила, що в моєму віці краще дружити без поцілунків. Тому Алекс більше не називає мене в листах «ма шері», що перекладається як «люба». Тепер він пише «мон амі», що означає просто «подружка».

Дотепер усе начебто йшло непогано... Та коли Джеф прибрав з обличчя Пенелопи темне пасмо, його яскраві зелені очі нагадали мені про Алекса. До того ж у нього була та сама щира усмішка, яка мені так подобалась у Алекса.

Ой! А може, Фло почасти має рацію? Може, я справді скучаю за Алексом? Може, треба йому про це сказати? Я зітхнула і скосила очі на телефон, і враз моє серце ледь не розірвалося від переляку, бо той задзвонив. Не вагаючись ні секунди, я зірвалась на ноги і схопила слухавку. Всі здивовано втупились очима в мене.

– Привіт! Алекс, це ти?

– Алло? – почулось у слухавці. – Хто говорить?

– Це Люсіль, – розчаровано зітхнула я.

Було б, звичайно, просто дивом, якби Алекс прочитав мої думки і подзвонив. Але замість нього біля телефону виявилася його маман, яка, очевидячки, мене не впізнала. Джеф спохмурнів, а Люсіль підозріло спитала:

– Вас теж звуть Люсіль? Хто ви, даруйте?

– Вибачте, – поправилася я. – Я хотіла сказати: добрий вечір, Люсіль. Це Лола. Шері... ой... амі Алекса.

– Що ти робиш у Джефа? – сухо поцікавилася вона. – Все гаразд?

Я перевела погляд на обідній стіл. Джеф мав зніяковілий вигляд, і я згадала, що з погляду астрології Люсіль – подвійний Скорпіон. Скорпіони не відзначаються покірливістю – за приклад може бути Алекс, у якого той самий знак. Але Люсіль Скорпіон ще й за асцендентом! Такі особи здатні ревнувати навіть тоді, коли їхній шлюб давним-давно зазнав невдачі. «Якби мама дізналася, що батько закоханий у маму Фло, вона б скрутила Пенелопі шию», – сказав одного разу Алекс. Самі розумієте, мені цього зовсім не хотілося. Якби Люсіль довідалася, що тут Пенелопа, вона, як несамовита, розбила б свою білу чашечку. Тому я сказала:

– Усе гаразд, Люсіль. Я зайшла навідати Джефа, бо він нудьгує без сина. А як там Алекс?

– Дуже добре, – відповіла Люсіль. – Поїхав із класом на екскурсію. Я оце хотіла повідомити Джефу, що вони щасливо дісталися до Лондона.

До Лондона? Алекс нічого про це мені не говорив.

– Найс! – відповіла я.

Слово це англійське і перекладається воно як «гарно». Але тут у мене від хвилювання аж горло перехопило: Пенелопа лоскотала Джефа парасолькою для коктейлю і реготала до упаду. Критик силувано посміхався.

– Хто це там сміється? – поцікавилася Люсіль.

– Шпигунка, – збрехала я, не знаючи, говорити мені правду чи ні.

– По телевізору. Ми з Джефом дивимося фільм.

Тут і Фло захихикала. Раптом пролунав дзвінок у двері.

– Ну, мені пора, – сказала Люсіль. – Попроси Джефа подзвонити, коли у нього буде час.

Із цими словами вона повісила слухавку, а в двері задзвонили без перестану.

– Здається, ти комусь знадобився, і дуже, – Пенелопа штовхнула Джефа в бік. – Чекаєш гостей?

Джеф похитав головою, витягнув із волосся коктейльну парасольку і пішов у передпокій відчиняти.

– Що я можу для вас зробити? – незабаром пролунав його голос.

– Розраховую на вашу допомогу, – відповів жіночий голос. – Я – Гудрун. Це мій син Енцо. Ми хочемо Пенні! Любий Фелікс сказав, що ми знайдемо її тут.

– Е-е... – розгублено позадкував Джеф.

Ми з Фло уже стояли в передпокої, і він запитливо поглянув на нас. Моя подруга лише знизала плечима.

– Любий Фелікс? – прошепотіла вона мені на вухо. – Хто це? І що за Пенні?

Взагалі, у мене одразу промайнула думка, що Фелікс – це мій дідусь, а Пенні – це якийсь супермаркет. Але не встигла я й слова сказати, як повз Джефа прошмигнула жінка в ліловому східному вбранні до п'ят. У руці в неї був букет жовтих квітів – тепер я точно знаю, що вони називаються хризантеми. На її зап'ястях побрязкувало штук триста браслетів із блискучими балабончиками, а на обличчі було три ока. Двоє блакитних – її власні – і одне каре – приклеєне між бровами.

Та коли жінка з балабончиками поглянула на мене, я, правду кажучи, розгубилася, не знаючи, в яке око треба дивитися.

Позаду неї стояли дві валізи завбільшки як шафа, а поряд переступав з ноги на ногу хлопець у фракку і ковбойських чоботях. У нього, на щастя, було всього два ока, обидва карі, а волосся – каштанове. Ледве поглянувши на його тонке обличчя і високе чоло, я зразу зрозуміла, що десь його вже бачила. Та ніяк не могла згадати, де саме. У руках у хлопця була відеокамера, яку він спрямував спочатку на Джефа, потім на Фло, тоді на мене і, нарешті, на спину власної мами, яка вже видзвонювала балабончиками в передпокої.

– Радісна матуся зустрічає подругу божевільної молодості, – прокоментував хлопець, рухаючись за нею.

– Пеннілен! Покажися, мій янголе, я тебе знайшла! – з цими словами жінка кинулася у вітальню, а наступної миті ми почули переляканий вигук Пенелопи.

3.

Дивовижний вечір і наступний ранок

Решта вечора минула досить безладно, але справжній хаос почався тільки наступного ранку. Моя подруга каже, що у мене погана звичка все розповідати не по порядку, а забігати наперед. Гаразд. Тоді краще я продовжу з того місця, де зупинилася: з вигуку Пенелопи.

Коли мама Фло отямилася, вона тільки й змогла видавити:

– Гудрун? Як ти тут опинилася?

Триока Гудрун із розгону плюхнулася на Джефів стілець і заявила:

– Мене привів сюди чай!

– Що? – Пенелопа все ще не могла відітхнути.

– Чай, любя, – дзеленькнула своїми балабончиками Гудрун. – Здогадуєшся? Давня добра суміш для ворожіння з індійського і китайського листового чаю. Раніше ми завжди намагалися пророкувати з її допомогою майбутнє. Пам'ятаєш колишні дикі часи у Бразилії? Там ще був один такий маленький-маленький кораблик... – Гудрун хихикнула і кинула змовницький погляд на Пенелопу, яка тільки розгублено хитала головою.

Джеф і Фло схрестили руки на грудях і повсідалися на підвіконні.

– Мабуть, там мені й треба було б залишатися, тоді б у мене не почалася криза, – провадила далі Гудрун. Вона схопила зі столу Пенелопин келих і ковтнула рисового вина. – Якби ти тільки знала, що зі мною сталося! Але сумувати я не збираюся, тому що хочу знову взяти в свої руки власне життя. І знаєш що мені напроорокували чайнки в чашці? Га?

Ніхто не відповів, і я подумала: невже ця жінка з балабончиками в індійському вбранні ще й з чашками розмовляє? Ще одна кандидатура для психушки. Залишається сподіватися, що вона

в теплій нижній білизні, адже сьогодні віє сильний холодний вітер з моря, що для Гамбурга не дивина.

– Чаїнки напроорокували мені корабель! – захоплено заявила Гудрун, не дочекавшись відповіді, позаяк Пенелопа, схоже, остаточно проковтнула язика. – А ти сама знаєш, що це означає, Пеннілен.

Гудрун ніжно глянула на сина. Той влаштувався на стільці Фло і собі на втіху вивуджував виделкою з мисочки шматочки риби, не випускаючи з другої руки камеру, націлену на обличчя Пенелопи. Мама Фло знизала плечима, а у Джефа трохи піднялися куточки рота, наче він ледве стримував усмішку.

– Це означає, що мій корабель скоро прибуде в гавань, – повідомила Гудрун. – І що з цього випливає?

– Чай? – припустив Джеф.

Фло захихикала, а Пенелопа сховала обличчя в долонях.

– Помиляєтеся! – зраділа Гудрун. – Корабель символізує внутрішній світ, до того ж він провіщає багатство і кохання. Але тільки якщо вибере правильну гавань. Тоді я почала міркувати про те, яку ж гавань для мене вибрали боги, – тут вона підморгнула Пенелопі. – Я вже знала, що ти живеш у Гамбурзі і навіть записала диск бразильських пісень. Я понишпорила в Інтернеті і дізналася, що ти працюєш офіціанткою в «Перлині півдня», а та розташована якраз поряд із гамбурзьким портом. І ось ми з Енцо тут! За барною стійкою стояв такий чарівний бразилець, якого можна цілувати без передиху. Я відразу побачила його ауру – абсолютно жовта...

При цих словах Гудрун змахнула своїм убранням. Я гарячково намагалася переварити інформацію, яка так і сипалася з неї.

Корабель у чайній чашці?

Чарівний бразилець із жовтою аурую?

Не уявляю, що таке аура, але те, що чарівний бразилець – це мій папай, я здогадалася майже відразу. «Перлина півдня» – це наш ресторан, а про поцілунки з папаєм – швидше за все, жарт.

– Чарівний бразилець – мій тато, – заявила я і про всяк випадок додала: – Він щасливий у шлюбi. І припини, будь ласка, мене знімати! – Останні слова я адресувала Енцо, який націлив об'єктив камери прямо мені в обличчя.

– Я більше не цікавлюся земними чоловіками, сонечко, – заспокоїла мене Гудрун. – Мені цього добра і в Бразилії вистачило. Правильно, Пеннілен? – Вона з усмішкою штовхнула Пенелопу в бік. Та знімає так, що, схоже, ладна була б полетіти на космічному кораблі до найдальшої галактики, якби мала таку змогу. – Але цей бразильський бармен не захотів тебе виказувати, – вела далі Гудрун. – Довелося повипитувати у його колеги Фелікса. Він був такий люб'язний, що повідав нам, що ти у свого нового кавалера. І ось ми з Енцо тут! Пам'ятаєш мого сина? Він здорово виріс, правда? Скажи «добрий вечір», золотко!

– Добрий вечір, золотко, – пробубонів хлопчик.

Він перевів камеру на Фло. Не встигла подруга відреагувати, як до неї кинулася Гудрун і, подзенькуючи, обійняла.

– А ти, певно, дочка Пеннілен – Флора-Джеральдіна! І зараз ти ще більше схожа на свою

маму, ніж раніше. Але у тебе Ерікова аура. Як справи у твого тата? Він усе ще борознить океани під піратським прапором, як Єфраїм Довгапанчоха?

Гудрун перевела захоплений погляд із Фло на Енцо, потім знову на Фло.

Фло охнула. Тепер настала й моя черга роззявити рота. Я дещо чула про батька Фло. Але те, що пролунало зараз, виявилось для мене чимось абсолютно новим, і я не була певна, чи добре я почула.

– Невже це правда? – спитала я Пенелопу.

– Авжеж, правда! – заявила Гудрун так, ніби це було усім відомо. – Коли ми з Пеннілен повернулися з Бразилії, в Дюссельдорфі ми познайомилися з Еріком, а за рік усі разом вирушили в морську подорож.

Пенелопа не проходила й словом, а я готова була луснути з цікавості. Я знала, що раніше Пенелопа працювала в рибній крамниці в гавані. Згадувала вона і про поїздку до Бразилії. Але я навіть гадки не мала, що в неї була така бурхлива молодість – із подорожжю на піратському кораблі. Я скося зиркнула на Фло. Та знову схрестила руки на грудях і втупила очі в Гудрун так, ніби ладна була вбити її на місці. Але жінку в сарі і з балабончиками на зап'ястях та щиколотках це збентежити не могло.

– Ми цілий рік проплавали на Еріковому кораблі, – захоплено розповідала вона. – Флора навіть народилася у відкритому морі. Ніч була бурхлива, на щастя, у нас на борту знайшлася медсестра. Енцо у той час не було ще й рочка, і ми мріяли, що наші діти житимуть на якому-небудь далекому-далекому острові. Пам'ятаєш, Пеннілен?

Пенелопа невпевнено кивнула. Фло обсмикнула свою футболку з черепом і глянула на Енцо. Той підморгнув їй і посміхнувся.

– Та у богів, очевидно, були інші плани, – не вгавала щебетати Гудрун. – Ти маєш гарний вигляд, люба Пеннілен. І твій новий кавалер... – Гудрун зміряла Джефа поглядом з голови до п'ят. – Аура сірувата, але це, звичайно ж, від клімату. Ах, сонце моє, ти й не уявляєш, яка я рада, що опинилася тут...

Гудрун шльопнула добрячу порцію «гонг вао чжи дінг» на тарілку, налила собі рисового вина і, сьорбаючи й голосно поплямкуючи в паузах, стала ділитися з нами своїми планами на майбутнє.

Двома словами, було це так: Гудрун покинула квартиру в Мюнхені і роботу в індійському ресторанчику, щоб почати цілком нове життя. Вона забрала сина зі школи і тепер збиралася розпочати пошуки нового житла.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.



Ізабель
Абеді

5 зірок для ЛОЛИ



ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

